

Дорога дитино!

Ця книга допоможе Тобі відкрити для себе неповторний світ природи, навчить помічати незвичайне у звичайнісінькому, дивуватись і захоплюватись.

Чому я називаю свої твори науковими казками? А тому, що в кожній казковій історії Ти знайдеш детальні описи головних героїв — пташок — та цікаві факти з їхнього життя, доведені наукою.

Тож люби, пізнавай та оберігай цей дивовижний світ, бо без Твоєї великої любові він може загинути.

Автор

Про них ти прочитаєш у книзі

Сорока

Ремез

Деркач

Глухарі

самець

самка

Щиглик

Омельох

Чиж

Олятка

Торбечу

Сойчиці скарби

Був такий осінній ранок, коли можна з упевненістю сказати: «Зацвіла осінь». Угорі, на неймовірно синьому склепінні неба, жодної хмаринки, а внизу творилися дива: ясени горіли на вранішньому сонці жовто-жовто, ніби воскові свічечки поставали обабіч дороги; клени палахкотіли багряно-багряно, як канделябри у соборах; берези ще погойдували своїх діток, що аж ніяк не хотіли залишати материні руки-віти.

Дві галки, Галя-Галя та Аля-Аля, зранку покидали місто: скрегіт гальм автомобілів, стукіт коліс трамваїв і поїздів, гомін людських і пташиних голосів. Вони летіли туди, де спокій і невимовна краса, — до лісу.

— Зупинімося тут, — сказала Галя-Галя. — Місто вже позаду, а навколо нас благодатна тиша.

— Гарзд. Хіба в місті побачиш таке роздолля? Там скрізь тиснява, усе скуте як не асфальтом, то бруківкою. Ти тільки подумай, як у місті почуваються дерева. Люди не розуміють, що створюючи собі вигоди, вони позбавляють себе чистого повітря. Рослини ж потребують життєдайної вологи! А люди обкладають столітні дерева бруківкою так, що волога ледь

потрапляє на поверхню ґрунту біля стовбура, – підтримала подругу Аля-Аля.

– А в лісі? Подивися, Алю-Алю: тут кожне дерево розкошує, одягає своє найпишніше вбрання і ніби змагається з іншими у вигадливості різноманітних кольорів та їхніх відтінків.

Галки довго милувалися святковим осіннім пейзажем. Мовчанку порушила Аля-Аля:

– А давай, поки тут так гарно, прилітати сюди кожного ранку.

– Чому б ні? Згода. Тим більше, що це моє улюблене місце, – відповіла Галя-Галя.

– Учора ти мені обіцяла розповісти про літню пригоду.

– Ми якраз і прилетіли туди, де вона сталася. Слухай: це було в косовицю. Он на тій ділянці перед дубняком двоє людей косили траву. Сонце ще не пекло. Раптом один чоловік поглянув на руку, очевидно, щоб довідатися годину, але не побачив на ній годинника. Люди покинули косити, шукали його, але так і не знайшли.

Неподалік походжали мої подруги, видзьобуючи в траві незліченну комашню. Я теж до них приєдналася. У траві так заклично все пищало, сюркотіло, дзижчало, гуділо, що втриматися від спокуси не було змоги. Трохи поласувала – і раптом серед страшеного комашиного гулу чітко почула цокіт годинника. Я щосили закричала, злетіла, покружляла

